

ნოემბერი, 1933 წ.
№ 22
ფასი 40 კპბ.

ნახ. ლ. გუდიაშვილის.

„შეცდომაა, როცა ზოგიერთები ფიქრობენ, რომ ხბოების საკანონს შეიძლება ხელი მოეკადოთ ყველა მიმდინარე სამეურნეო - პოლიტიკურ კამპანიის ჩატარების შემდეგ“.

კოლ. თაგ-რამ: — ჯერ რადროს კოლექტივში მიღებაა! წად გაიზარდე, ორი-სამი შენისთანა ხბო მოიყე. მოიწველე, ყველა მოიტახე და მერმე ჩაგწერთ ჩვენთან კოლექტივში.

ვიზუალიზაცია

სბოების ანკეტა

ფიქსუბები

1

„ზამილიადა“

როცა რედაქტორმა გადაათვალიერა ანკეტები, რომელნიც მწერალთაგან იყვნენ შევსებულნი, სათვალე ჩამოიღო და ხაზგასმულ სტრიქონებს დააკვირდა:

პირვ. მწერალი: — „შე მწერ რომანს დაღესტანის იმამ ზამილზე“ — ეს ჩემი აღმოჩენაა.

მე-2 მწერ. — „მე დაგამთავრებოდა ზამილზე, ეს ჩემი აღმოჩენაა.“

მე-3 მწერ. — „მე უნდა დავწერო მონოგრაფია ზამილზე, — ეს ჩემი აღმოჩენაა.“

და ასე ბოლომდის...
საწყალი ზამილი, რომ სცოდნოდა ამდენი მწერლები შეესვოდნენ იმის პატიოსან სახელს, არასოდეს არ დანებდებოდა სატრაპ რიათინსკის..

— სადა მაქვს მე სბოების შექმნისა და მოვლის თავი? ეს კი არა, დროის უქონლობის გამო დღეში ერთჯერ ძლივს-და ვასწრებ დათრობას, და ასიც დილით! — აბუზლუნდა კოლმეურ. გამგებობის ერთ-ერთი წევრი ჯაბა ჩანჩლაძე, როცა მას საყვედური გამოუცხადეს ამ საქმისადმი დაუდევრობის გამოჩენისათვის.

მაგრამ მეტი გზა არ იყო — ზომები უნდა მიეღო კოლმეურნეებისთვის სბოების შესაძენად.

წარმოიდგინეთ, ჩანჩლაძემ ამის შესახებ კამპანიაც კი ჩაატარა. კოლმეურნეთა კრებაზე მოხსენება გააცხეთა. მოხსენების დროს გაზეთებსაც იშველიებდა და მოყავდა ადგილობრივს.

„ჩვენ მივადგინეთ იმას, რომ კოლმეურნეთა უმრავლესობას უკვე ჰყავს თითო ძროხა კომლზე. ვაივლის კიდევ ერთი-ორი წელიწადი და თქვენ ვერ ნახავთ ვერც ერთ კოლმეურნეს, რომელსაც არ ჰყავდეს თავისი ძროხა.“

„მარტო 1938 წელში კოლმეურნეები მიიღებენ 1.500.000 სბოს.“

„ზოგიერთ რაიონებს არ მოუხმარიათ საამისოდ მიღებული კრედიტი და არ დაუკონტრაქტებიათ არც ერთი სბო“, — გაათავა ჯაბამ გაზეთებიდან ადგილების კითხვა.

— ამხანაგებო, ჩვენც ამ კატეგორიის ვეკუთვნით. ამდენი დაკვირვითი წესით უნდა გამოვასწოროთ ეს გარღვევა და ახლავე შეიუღლებთ ჩვენი კოლმეურნეთათვის სბოების შექმნას.

მართლაც, მეორე დღესვე ჯაბამ ხფრინა ხალხი სბოების შესაძენად და თანაც ესეთი ანკეტა გაატანა:

1. რას ეძახიან?
2. რამდენი წლის არის?
3. უჯიშოა თუ ჯიშიანი?
4. ფურია თუ მოზვერი?
5. იწველება თუ არა?
6. რამდენს იწველება?
7. სოციალური (კლასური) წარმოშობა: კოლექტივის, ღარიბის თუ კულაკის.
8. სურს თუ არა კოლმეურნეობაში ცხოვრება?
9. დაჭედილია თუ არა ფეხებზე?
10. იყო თუ არა მაკედ?
11. თუ არ იყო — რატომ?
12. რამდენი სბოს დედაა?
13. ჰყავს ამჟამად სბოს სბო თუ არა?

აი ასეთი ანკეტა გაატანა მყიდველებს და — დაუბარა: — თუ სბოები ყველა ამ კითხვებზე დადებით პასუხს მოგცემენ, შეისყიდეთ. თუ არა — თავი დაანებეთ მათ შექმნას?

როცა სბოებმა ანკეტა მოისმინეს, ჯერ თალანე ყალყზე დაუდგათ, მაგრამ მალე ისეთი სიცილი ასტეხეს, რომ... თქვენი მოწონებული.

ეჰ, სბოებმა ბევრი იცინეს, მაგრამ საწყალი ჯაბა ჩანჩლაძე მოხსნეს თანამდებობიდან და ახლა დაღონებული ზის.

რინ-ტინ-ტინ

რაშიღი

ნახ. ქოქიაშვილის.

— რა მჭნა, ბენაცვალე; ახლა სბოების კამპანიას, და მიტოვებო ვერ მოგაშვებო შურადღე ბა!

მ რ პ ი რ ი

— რა მჭნა, ბენაცვალე; ახლა სბოების კამპანიას და მიტოვებო ვერ მოგაშვებო შურადღე ბა!

ერთა ლიგის ალსასრული

16 წლის განმავლობაში სახიფათო მგზავრობის შემდეგ

ნაბ. ბუსირევის.

უენევაში დიდ მითქმა-მოთქმას იწვევს ერთა ლიგის გენერალური მდივნის ავენოლის რომში გამგზავრება, ვითომ ლიგის გარდაცვალებული წევრი შალოის დასაფლავებაზე და სასწრებად. ამბობენ, რომ ეს მოგზაურობა გამოწვეულია ავენოლის სურვილით—დაიწყოს მოლაპარაკება იტალიის მთავრობასთან ერთა ლიგის შესახებ სხვადასხვა პრობლემებზე.

(გაზეთებიდან).

ერთა ლიგის გენერალური მდივანი, უმწიკლოდ მორთული და დავარცხნილი,—ჯერ კიდევ ჰქონდა შერჩენილი თავზე ბალანი!—ფრანგი ბანი ავენოლი ღრმად ჩაფიქრებული იჯდა სავარძელში ერთა ლიგის ერთ კაბინეტში.

ღრმად ჩაფიქრების მიზეზი ის იყო, რომ მას მინდობილი ჰქონდა ერთა ლიგის ლიკვიდაციის მოხდენა, მაგრამ ეს საქმე ისე უნდა მოეხერხებია, რომ არავითარი მითქმა-მოთქმა და აყალმაყალი არ გამოეწვია მსოფლიოში.

პირველი საკითხის გადაჭრა,—ერთა ლიგის ლიკვიდაცია,—ეს სულ ადვილი საქმე იყო, მაგრამ მეორე საკითხის ცხოვრებაში გატარება,—რომ მას დიდი მითქმა-მოთქმა არ გამოეწვია,— თითქმის შეუძლებლად მიჩნედა ბანი ავენოლის. მართალიც იყო ამაში.

გზიდან რადიოსა, აეროპლანები და სხვა მსწრაფმავლებისა და მფრინავების დროს როგორ შეიძლებოდა ერთა ლიგის,—თუმცა არა ყველა ერებისაგან შემდგარი.—გაქრება-ურებლად გაუქმება?

თვით გაუქმებულის წევრებს რომ არ დაეწყოთ ყაყანი,—რადგან ისინი უნდა გამოემყიდებოდნენ თავშესაქცევ ადგილს, შენევის, და მსუქან ტკბილ ლუკმას,—არ შემაველი და გამოსულები ხომ ერთ ამბავს ასტებდნენ და ოლოლას დააყრიდნენ თავზე!

არც თვით მდივანს, ბანი ავენოლს არ უღიზიანებდა მისი თანამდებობის გაუქმება, რომელსაც ლიგის ლიკვიდაციის შემდეგ მოუხდებოდა სამშობლო საფრანგეთში დაბრუნება, სადაც ასეთი თბილი ადგილის მოვნა არც ისე ადვილი საქმე იყო! გარდა ამისა, საფრანგეთის მთავრობა წლის დროებსავე იცვლებოდა, — თუ

გამი მიღვა სამზვიდობო ნავიკაბს

უფრო ხშირად არა!—და ერთ ასეთ ცვლილების დროს მოსალოდნელი იყო სულ უადვილოდ დარჩენა!

მართალია, ერთა ლიგის ლიკვიდაციის მოხდენას ის კარგა ხანს გამოიზოგებდა, მაგრამ მაინც უნდა დასდგომოდა ბოლო ოდესმე!

მიუხედავად ისეთ ცუდი მომავლის მოლოდინისა,—მინდობლობა მაინც უნდა შეესრულებია ბანი ავენოლის მოლოდინისა,—მინდობილობა მისთვის მაინც უადვილოდ დარჩებოდა!

ასეთ გამოუვალ მდგომარეობაში იმყოფებოდა ბანი ავენოლი, მაგრამ მოულოდნელად თვით განგებამ მოუვლინა გამოსავალი:

კაბინეტის კარები გაიღო და შევიდა ერთი თანამშრომელი, რომელმაც გაუხსნელი დეპეშა მიაწოდა მას. ავენოლიმ გახსნა დეპეშა, წაიკითხა და სახეზე მგლოვიარობითი გამომეტყველება გადაეფინა. დეპეშით ატყობინებდნენ, რომ გარდაიცვალა ერთა ლიგაში იტალიის წარმომადგენელი ბანი შალოი.

ბანი ავენოლიმ ერთხელ კიდევ გადაიკითხა დეპეშა, ცოტა ხანს კიდევ იყო დაღვრემილი, მაგრამ უცერად გაუელვა თავში ერთმა აზრმა და სახე გაუბრწყინდა.

ამ სამგლოვიარო დეპეშამ უეცრად დაუბადა მას თავში აზრი, თუ როგორ მოეხდინა ერთა ლიგის ლიკვი-

განწირული

ნახ. ლადო გულიაშვილის.

— ზამთარი დადგა, სიცივით ვიხოცებით, ამხანაგო გამგევე გვიშველე რაზე, ავვიშენე თავშესაფარი!
— ცოტა მოითმინეთ, ჯერ რა დროს ზამთარია, თოვლი არ მოსულა!

დაცია ისე, რომ თვით მის მონაწილეთსაც არ ეგრძნობოდა ეს! ბ-ნმა ავე-ნოლმა მოისაზრა, რომ სულ ახლო მომავალში გარდაცვალებული შალო იის გზას დაადგებოდა აგრეთვე საცმა ოდ ხანში შესული და გამოფიტული გენდერსონი, რომელიც ხნოვანებით სამოცდა ათზე მეტი წლის იყო!

შემდეგ კი მოსალოდნელი იყო, რომ გენდერსონს ჩქარა ვანდერველ დეც; ბელგის დელეგატიც გაჰყვებოდა თან, რომელიც მხოლოდ სამოცდა წლით იყო მასზე ახალგაზრდა,—(თუ შეიძლება ეწოდოს სამოცდა შვიდი წლის ადამიანს ახალგაზრდა!)

ამთ კიდევ ზედ მიჰყვებოდა საფრანგეთის წარმომადგენელი ბონკური, რომელსაც შეუსრულდა სამოცი წელი და იმედი იყო, რომ დიდხანს არ ალოდინებდა!

ჩეხო—სლოვაკიის წარმომადგენელ

ბენეშს შეეძლო ცოტათი გაეჭიანურებია საქმე, რომლის წლოვანება ორმოცდაათ წელს ძლივს აღემატებოდა, მაგრამ მისი გარდაცვალების შემდეგ ხომ გზა სრულებით გაიკაფებოდა ლიგის გასაუქმებლად, რადგან სხვა წერილფენა სახელმწიფოების წარმოადგენელებს თუნდაც ნახევარი საუკუნე ეცოცხლად კიდევ.—ისინი ანგარიშში მისაღები არ იყვნენ!

მოისაზრა რა ყოველივე ეს ბ-მა ავენოლიმ, გადასწყვიტა გამგზავრებულიყო იტალიაში გარდაცვალებული ლიგის წევრი შალოის დასაფლავებაზე დასასწრებად იმ განზრახვით, რომ იქვე გაემართა საიდუმლო მოლაპარაკება მთავრობასთან, რათა არეინ გაეგზავნათ ჯერ-ჯერობით წარმომადგენელთა ერთა ლიგაში. მით უმეტეს, რომ ახლო მომავ-

ლში არ იყო მოსალოდნელი რაიმე ისეთი საკითხის დასმა გადასაწყვეტათ ერთა ლიგის სესიაზე, რომელშიაც იტალია იქნებოდა დანტერესიკებული.

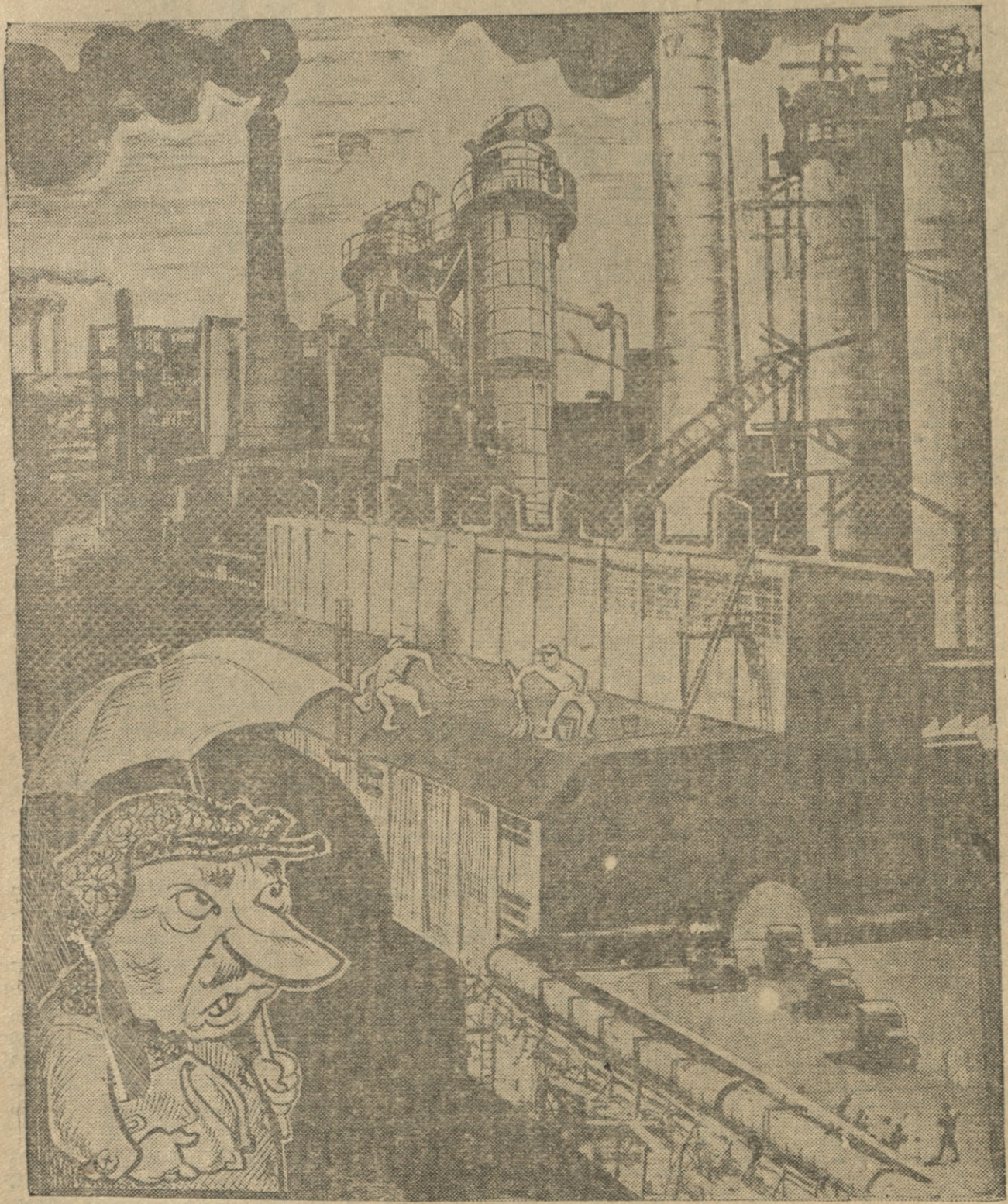
შეადგინა რა ასოთი გეგმა ერთა ლიგის უმტკივნეულო ლიკვიდაციის შესახებ, ბ-ნი ავენოლი ღრმად არის დარწმუნებული იმაში, რომ, თუ ბოლშევიკებმა ბრწყინვალედ ჩაატარეს აღმშენებლობითი მუშაობა ხუთ წლები, თუ ფაშისტები ოთხწლებში აპირებენ გერმანიის განადგურებას, ის, როგორც ტემპერემენტის ფრანგი,—სამ წელში შესძლებს ლიკვიდაცია უყოს ერთა ლიგას!

ვიძლევიტ ბოლშევიკურ მტკიცე სატყუას, რომ არ შეუშლით ხელს ამ საქმეში!..

პარაზიტების კანდიდატი

ნახ. თოძის.

— მე მაინც არა მჯამს, რომ ჩვენ უსულებზე ამ გიგანტის დაშთავრებას!

ნახ. ბრეგაძის

კვალი კურდი და ახალი გასახე

— ვაჰ! ამდენ პატიოსან ხალხს აქ რა უნდა? მთელი გალავანი გავსებულია: აბა, ბიჭობა-ესლა მინდა, რამდენი ხალხიც არის იმდენი ჯიბეა, თითო ჯიბეში ვიანგარიშით თუმანი. ეთქვათ მე ამოვართვი 10 კაცს, ათჯერ ათი ასი მანეთი...

გამოიანგარიშა რეკიცივისტმა მიხომ და გაეშურა მეტეხის ვალავანისაკენ, სადაც გამართული იყო საზეიმო მიტინგი მეტეხის ციხის ხელოვნების მუზეუმად გადაკეთების გამო.

— არა, ჯერ ყური დაეფუტო რას ამბობს ეს პატიოსანი კაცი. იქნება ჩქუაში დამიჯდეს, ჯიბეებს მერე დავერევი, — გადასწყვიტა მიხომ და მიუახლოვდა ტრიბუნას, რო მიელხედაც ორატორი მქუხარე სიტყვაში გაიძახოდა ძველი მეტეხის — ესე იგი მეტეხის, როგორც საპრობილეს სიკვდილის შესახებ.

— ბიჭოს! აქ რაღაცა ამბავი მომხდარა! ვაჰ! ეს ჩემი საკანი ღიაა? სად არიან ჩემი ძმა-ბიჭები?...

„ძველი მეტეხი, მეტეხი საპრობილე — აღარ არსებობს, — გაუმარჯოს ახალ მეტეხს, მეტეხს როგორც ხელოვნების კერას, — სქეჟა ორატორმა.

— კი არ ხუმრობს ეს კაცი, მართლა მოკვდა მეტეხი? — შეეცითხა მიხომ მეზობლად მდგომ მოქალაქეს.

— მოკვდა მას! — ვერა ხედავ?

მიხომ ჩაფიქვდა. „მე ვისურვებდი მოცულობით სულ მომავალში ისეთ დღეს, რომ არც ერთი ციხე, არც ერთი საპრობილე საჭირო აღარ ყოფილიყოს მთელს საბჭოთა კავშირში“ — დაამთავრა ორატორმა.

მიხოს ხელი უკვე მეზობლის ჯიბეში ფახტობდა ამ დროს, ამ სიტყვების გაგონებაზე მიხომ მყისვე ხელი ამოიღო ჯიბიდან და გაჩერდა ჩაფიქრებული.

— მე რომ აქ ქურდობაზე დამიჭიროონ... სად უნდა გამავხანონო? აქ ჩემი საკანი ღიაა, არაფერ არ დარაჯობს... ვაშსაღამე, მე მაპატიებენ არა? მოიცადე მიხომ? არა რატომ უნდა დამიჭიროონ? ამდენი ხალხია აქ; ყველა ცხოვრობს პატიოსანი შრომით, ყველა ჩემზე უკეთ არის ჩაცმული... მოდი და შენც დაანებე თავი მიხომ სხვის ჯიბეებში ძრომას! ძველი მეტეხი მოკვდა, მიხომ რით უნდა აღნიშნოს ეს ამბავი?

მიხომ უკვე მესამე მოქალაქეს ჯიბიდან ამოაცოცა საფულე და მეჭაინჭურად ჩი-ჯიბა.

— ჩემო მიხომ, სანამდე უნდა ეძიო სარ-

ჩო სხვის ჯიბეში. — ჩუმად ჩაულაპარაკა მიხოს მისმა მეგობარმა, რომელიც მიტინგზე მოსულიყო იმავე მიხნით, როგორითაც მიხომ.

— ვაჰ! შენც აქა ხარ? ვარ მაგრამ არც ვარ... რაღაც ცუდ გუნებაზე ვარ არაფართარი ხალხის არ მაქვს ქურდობის.

— ბიჭო, გელაპარაკები ჩემს დღეში სირცხვილი არ მიგრძნია ქურდობის დროს... ესლა პირდაპირ ორი-სამი ჯიბე გავცალე და ისე ვგრძობო თავს, თითქოს თონეში ვიყო. ვიწვი სირცხვილისაგან... რა მომდის არ ვიცი, — თქვა მიხომ და მეოთხე მოქალაქის ჯიბისაკენ გაცოცა ხელი, რომელაც მაგრად დაუჭირა მეგობარმა.

— მიხომ, მოდი ერთი სიტყვა მაქვს... ჩემში რაღაც „პერეფაროტი“ არის, როგორც შენ ამბობ, შენც ქურდობის ხალხი არ გაქვს, მოდი, ბიჭო, მეტეხის სიკვდილის აღსანიშნავად დავანებოთ თავი ამ უსინდისობას, ქურდობას.

მიხომ გადაჰკვიცნა მეგობარი...

„გაუმარჯოს მეტეხს, როგორც ხელოვნების კერას, — გაისმა ორატორის ხმა.

მიხომ ხმა-მალლა დაიყვირა: გაუმარჯოს, მამა!.. და ნაცარცი საფულეები ჰაერში ვაისროლა.

— გაუმარჯოს ახალ მეტეხს, გაუმარჯოს ახალ მიხოს, — თქვა მიხომ თავისი აშხანავს გასაგონად საერთო ტაშს შეუერთა თავისი ტაშიც.

სამეგრეო-აფხაზები.

ცოლი და ქროხა

ჩინიას ცოლი გადაეცემა და თან მოუტყვდა მეწველი ძროხა; საბრალოს დარდით ფერი ეცვალა, და ცრემლით გული ვერ მოიოხა, ანუ გემუბდნენ მას მეგობრები „გულზე ნაღველი რად მოგწოლია, ცოლიანობას კვლავ ელარსები. ან შეკდარს საფულავში ვინ ჩაჰყო-

ლია“.

მან სამძიმარი ბევრს მოუსმინა, ბოლოს შეესძახა, ვერ მოითმინა:

„ეჰ, მეგობარო ცოლს ყველა მაძლევა, მომიცემს

მაგრამ ძროხას — კი ვინ ჩიორა ვინა“?

ლაზარსი
და
1905

აი რას ვკითხულობთ ჩვენ ლევარსის მაშინდელ დღიურებში:

— „დედას ვუტარებ ყაზახებს, ვნახოთ რაფარი ყაზახები იქნებიან! — ეთქვი და გადვვიდე ბერდანი მხარზე, გავიჭვე დამბახა და გავუდექი გზას ნასაკირალისაკენ, სადაც გურულები ებრძოდნენ მეფის ჯარებს.

ატყდა სროლა.

ვხედავ — აი მოდიან ოფიცერი და ათი ყაზახი. დაეუმხინე, გისროლე და ერთ გასროლასე ოფიცერი და ოთხი ყაზახი მოვკალი. მუხრს გავავლებდი ყველას, მარა უცხად კუჭი ამეშალა და იძულებული გავხდი შინ დავბრუნებულიყავ“.

დღიური გრძელდება რევოლუციის დამარცხების შემდეგაც.

ჩვენი ვმირა თითქო სინანულს გამოთქვამს, რომ მონაწილეობა მიიღო რევოლუციაში. ეს ჩანს მისი შემდეგი ლექსიდან:

დახნულ ყანას რომ ვტივბდი მე აზღალი „ნუშყელი“? ყველაფრისთვის რომ გამეძლო, ფადართს ვერ გავუძელი“.

მეორე ალაგას ვკითხულობთ

„გულში ოზურგეთში ვიყავ, ბაზარში ცსეირნობდი. უცხად დავინახე ის ყაზახები, რომლებიც სამი წლის წინად ცხრაას ხუთში ნასაკირალზე მოვკალი. კარგად დავაკვირდი — ხომ არ ეცდები; ეგებ სხვები არიან-მეთქი. მარა ნამდვილად ისინი იყვნენ. მათაც სხვანაირად შემომხედდა. რაღაც ეჭვი აიღეს ჩემზე, ერთმანეთს გადაუჭურჩულეს — ეს ის კაცი უნდა იყოს, რომელმაც ჩვენ ცხრაას ხუთში მოგვკლა ნასაკირალზეო. შევატყვე ცუდად იყო ჩემი საჭე და გამოვიპარე შინ.

ამის მერემ გამოდი და ეჩხუბე ყაზახებს. ესენი ისეთი ხალხი არიან, რომ რამდენჯერაც მოკლა, იმდენჯერ გაცოცხლდებიან. ჰო-და, ჩვენ მივერევილით მეფეს“!

ჯეშუკი

ჭიჭი და ჭაჭუ*

ჭაჭუ:

(სარკის წინ პრანჭვა-გრეხით)
— იშო, შენა ხარ ჭაჭუ ასეთი
მზის უნახავი, კოხტა ლამაზი?
ასე მეგონია იყო ქალ-ღმერთი,
მადონასავით ქმნილება ნაზი...
(ეშმაკურა ღიმილით)
ჩვენ შორის დარჩეს, ისეთი რა ხარ?
ვინ გათხოვს ცოლად შენ ჭიჭის მტრი?
რა იქნებოდი, რომ შენ არ გმცვას
თანთ კრებდემინი და კავარკოტი?
უშადლე ჭიჭის (შენი გულისთვის
მგონი იმსხვერპლოს საწყალი თავი).
შენთვის მ მართავს ნაცად ზელობას,
ეებს სად მეტი არის „სახრავი“.
ძლივს იგდა ხელში მან პარტიბილეთი
(რამიაც „ღვწილი“ მეც ხომ მ მიძღვის)
ჯერ არ ვადირსე მას კოცნა ერთიც,
თუმც სიყვარულით საწყადა იწვის.
ჩემს მიზანს აღბაღ ის ჯერ ვერ მახვდა.
(თავა მას თავში ბლომად ქონია).
მე პარტიბილეთი მისა რად მინდა?
ეგუბ მიყვარდეს ხომ არ ჭგონია?
ჩემი მიზანი იყო და არის:
ვიცხოვრო ისე, როგორც გულს სურდეს,
(მღერის).
მე მინდა მყავდეს ისეთი ქმარი,
ჩემთვის თავს სდებდეს და ყველას შურდეს.
ს. ე-ლი.

(შემდეგი იქნება)

* იხ. „ნიანგის“ № 20, 21.

„ღამსახურები“ ჭიჭი

თბილისის ქალაქის საპირფარეოს მუშები წყლის
დაზოგვისათვის პრემიას ღებულობენ.

— გთხოვთ გამომიწეროთ ჩემი კუთვნილი პრემია!
— რამდენია თქვენი პრემია ან რაში გეკუთვნით, ამხანაგო?
— ოცდა რვა მანათი, რადგან წასულ ღვეში ოცოა შვიდი
კაპიკის წყლის ეკო- ნომია გავაკეთე!

„ბ ე ღ ნ ი ე რ ი“

ჩემზე ბედნიერი კაცი დედამიწის
ზურგზე არ არსებობს.

თქვენ გგონიათ ვცრუობ?

თქვენ გგონიათ ვტრაბახობ?

არა და არა. ვიმეორებ და ათა-
სჯერ ვიმეორებ: ჩემისთანა ბედ-
ნიერი კაცი დედა-მიწის ზურგზე
არ არსებობს.

— რატომ, რითი? — მკითხავთ
თქვენ, მაგრამ ჯერ გავარკვიოთ,
თუ რაშია ბედნიერება.

— ბედნიერება უნდა იყოს ის,
როცა მოქალაქეს თავისი სა-
ზოგადოებრივი დამსახურებით
მოხვეჭილი აქვს სახელი, დიდება,
პატივი და, რაც მთავარია სიყვა-
რული — გეტყვიან თქვენ.

ჰო-და, თუ აგრეა, მეც ვამტი-
ცებ, რომ ჩემისთანა ბედნიერი კა-
ცი დუნიაზე არ მოიძებნება. ყვე-
ლა მიცნობს, ყველა მაშინვეს,
ყველას ვუყვარვარ. ვთქვით ვა-
სესხე ივანეს ერთი ოციოდე მანა-
თი. თქვენ გგონიათ დამიბრუ-
ნებს?! არა, თქვენ არ მომიკვდეთ!

შეირჩენს, ან უკეთ რომ ვთქვათ,
„შეინახავს“ სამუდამოდ ჩემს სა-
მასხოვროდ... ვთქვათ ვათხოვე
ნიკოს პალტო ან შარვალი, თქვენ
გგონიათ ან ის დამიბრუნებს?!
არასოდეს. ისიც „შეინახავს“ სა-
მუდამოდ ჩემს სამასხოვროდ.
ვთქვათ სადმე ვინმე მაკრინე ან
ელპიტე მომეწონა, თქვენ გგონი-
ათ დამივიწყებს?! კულში მდევს
სამარემდე. ალიმენტებს ჯორის
ტლინკებივით მომაყრის. ერთი
სიტყვით არავინ არ მივიწყებს!
შინაურსაც და გარეულსაც ვუყ-
ვარვარ და კიდევ მეტი — ზოგი
მათგანი პირდაპირ თავს მევლება.
ვინც კი დაიძვრება, ჩემი, ჩემი
ცოლის, ჩემი ქვისლის, სიძის და
შემდეგში ალბათ მომავალ ქვის-
ლების რაიონებიდან, ყველა ჩემ-
თან მორდის, მეკითხება, „როგორ
ვცხოვრობ“ და ამ კითხვის საკო-
მპენსაციოდ რამდენიმე თვით
ჩემს ბინაში სახლდება. ცხადია,
ჩემდამი უსაზღვრო პატივისცემის

დასამტკიცებლად. ბუხი რომ ბუ-
ხია ისიც კი პატივს მცემს, მასაც
კი თავის თავზე უფრო მე ვაგონ-
დები და როცა ჯამაგირის უწყე-
ბაში დაქვითვის ნუსხას ადგენს
თავისთვის სრულებით ივიწყებს
და მე კი ისეთ თვეებში მიქვი-
თავს სხვადასხვა ნებაყოფლობით
გადასახადს, როცა მე მის უწყება-
ში არც ვმსახურობდი და მაშასა-
დამე, კაპეიკიც არ მიმიღია და ეს
მიტომ, რომ „პატივს მცემს“ და
არ ვავიწყდები. მოვალეებს ხომ
მუდამ ვახსოვარ და ჩემს ბინაზე
ყოველ კვირით მორდის აღმასრუ-
ლებელი ჩემი „ქონებრივი მდგო-
მარეობის გამოსარკვევად“. ყვე-
ლას ვახსოვარ, ყველა პატივს
მცემს, ყველას ვუყვარვარ — და
ამის შემდეგ ვინ დამცინებს ამაში,
რომ საქვეყნოდ ვაცხადებ:

ჩემზე ბედნიერი კაცი მთელ
ქვეყანაზე არ მოიპოვება.

სადგურის უფროსების კამკა

პოლიცია ცეცხლოდღო გაზეთ „პრავდა ში“ გასაქვეყნებული იყო წერილი კახეთის რკ. გზის ხაზის არანორმალური მუშაობის შესახებ.

ჩის ვივავლახით დაიძრა კახეთის მატარებელი გურჯაანიდან ტფილისისაკენ. ერთი კუბე კონსტრუქცია ყუთივით იყო დახურული, უცებ გაიღო კარი და კუბეში შემოვიდა სადგურ წრორის ყოფ. უფროსი ზალდასტანიშვილი.

— ჰა, ძმებო, ე გარციცაც ვიპოვე! ეხლა დავჯდეთ და დრო გავატაროთ! მე ვიცი სადგურის უფროსობიდან აღარ მოგვხსნან ხელათ!

— ჰა, მოდი რალა, მოიხურე კარები! — ეუბნება ერთერთა, ამხანაგი.

ზალდასტანიშვილს უცებ რალაც მოაგონდა. მოხურა კარა და საიდუმლო ხმით ეუბნება:

— ამხანაგებო! ი ჩვენი დამტუბველი „პრავდას“ კორესპონდენტი აგერ აქა დგას კარებს უკან. ის უღმერთო აღბად ეხლაც გვითვალთვალუბს და უნდა სამოუდამოდ და ღუბოს ჩვენი ცოლ-შვილი.

ყველამ ყურები ცქციტეს:

— სად არის ბიჭო, სადა?

— ჩუმად კაცო! არ გაიგოს ჩვენი ლაპარაკი!

— ეტყობა შემოჩენილია და იმიტომ დაგვდევს ასე ფეხდაფეხ!

აქ ზალდასტანიშვილს ეკითხება ერთი ამხანაგი:

— მერე შენ საიდან იცნობ იმ კორესპონდენტს?

ზალდასტანიშვილმა იტიცა კიდევ ასეთი კითხვა.

— კურდღელმა სთქვა: „ჩემ დამტუბველ მწეგარსა ერთი შეხედვით ვიცნობო!“. კორესპონდენტს ველარ ვიცნობ?! ძელის სათვალეზიანი. მულამ თავაზიანი და მომღიზიარი — თითქო ქიანჭველას ფეხს არ დააღამსო. ყურაანი პოორტველი აქეს ხელში და თანაც „პრავდა“ ზევიდან უჭირავს დაკეცილი! ჰა, ეხლაც არა გვკერათ, რომ ის „პრავდას“ კორესპონდენტი და არა რომელიღაც ჩვენი კედლის გაზეთისა?

აქ მეგლაძემ უღვაშებზე ხელი გადასვა და სთქვა დაფიჭრებული სიტყვა:

— ამხანაგებო! რახან ი ოჯახჭორიანი კარზეც მოგვდგომია — ჩვენი საქმე დალუპულია. მამ მოდი ბარემ აქ შემოვიბატყოთ.

„ომში“ ამოღებულნი ხმალი პურმარილში ჩაიგოვო“. ეგებ მაგასთანაც გასჭრას ე პურ მარილმა. უიმისოი სულერთია არ შეგვერგება ეს ლუკმა“.

ყველას კუკლაში დაუჯდა მეგლაძის გენაალური მიხედვრა. ზალდასტანიშვილმა მარჯვედ გააუო კარი და მოწიწებით მიმართა იქავე მდგომ რქის სათივლებიან და პორტფელიან კაცს.

— ბატონო კორესპონდენტო! ჩვენი კამპანია გთხოვთ — ერთი წუთით გვიწვიოთ სულრაზე.

სათვალეზიანმა კაცმა ზრდილობიანად გაუღიმა, ზალდასტანიშვილმა, რასაკვირველია, ეს თანხმობად მიიღო, ამიტომ მკლავში ხელიც მოხვია თამამად და შეიპატიჟა, ახალი კაცის მისვლაზე ყველანი ფეხზე წამოდგენ. ზალდასტანიშვილმა სტუმარი წარუდგინა ამხანაგებს.

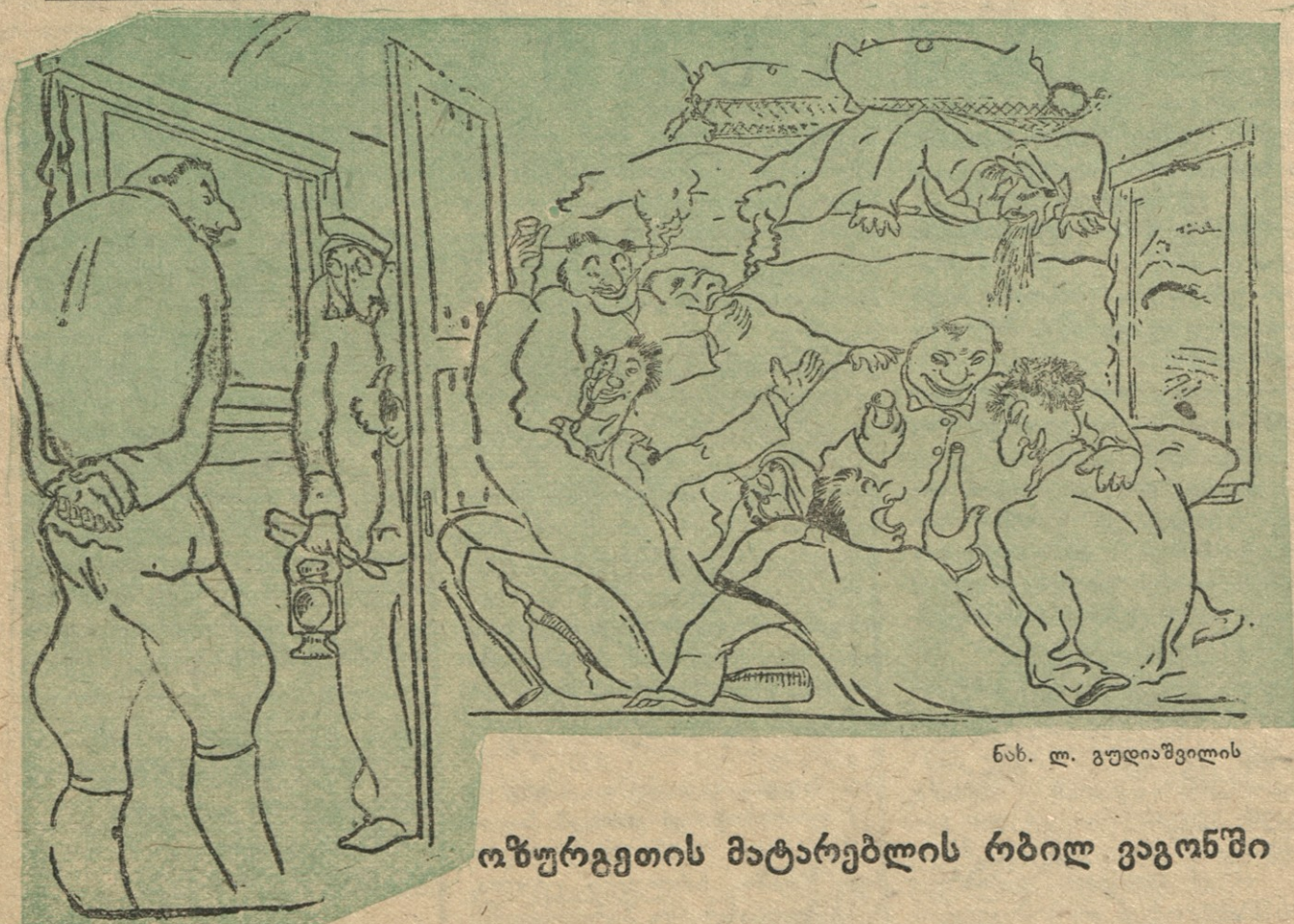
— გაზეთ „პრავდას“ ცნობილი კორესპონდენტი...

ახლა, ამხანაგებიც წარუთიანა:

- 1.—სადგურ მუკუხანის ყოფილი უფროსა არაგვევანიძე.
- 2.—სადგურ ვაზიანის ყოფ. უფროსი — კობიძე.
- 2.—სადგურ იორის ყოფ. უფროსი — მეგლაძე.
- 4.—სადგურ ბადიაურის ყოფ. უფროსა — ზუაჩიძე.
- 5.—სადგურ შრომის ყოფ. უფროსი — ციციშვილი!

— და მეც სადგურ წრორის ყოფ. უფროსი ზალდასტანიშვილი!

ახალ გაცნობილ სტუმარს ყველამ ხელი ჩამოართვა და პატივისცემით დააბრძანის შუა სულრაზე. ახალი კაცი ყველას უღი-

ნახ. ლ. გულიაშვილის

ოზურგეთის მატარებლის რბილ ვაგონში

ნიაზი

მოდა გულკეთილად. ეს ექვსივე ამხანაგმა მიიღო რალაც წყალობის ნიშნად. ყველას რალაც იმედი აღედგრა გულში.
თან სითამამეც მოემატათ. ზაღდასტანი-შვილი აჩქარებს:

— აბა, მგელაძე! ერთი შენებურა საო-ღვრძელო გააგონე ამ ჩვენ ძვირფას კო-რესპონდენტს! ჰა, გუბერცკი თამადად ტყვილად ხომ არა ხარ ნაკურთხი!

მგელაძემ გაავსო ყანწი, ჩაახველა და ფეხზე წამოდგომით მიმართა მოღმარ სტუმარს:

— Дорогой корреспондент! Ми как пионеры счастливы, что ваше драгоценное здравие видим в нашей кампании. Ми всегда любили вас и даем честное кахетинское слово — всегда будем пить за ваши драгоценное здравия! Бра-во!

(ახლა ამხანაგებს მიღბურუნდა ქართუ-ლად) დანარჩენს ბიჭო მერე ვეძევა რო-შ, რომ შევა.

ყველა სახარულთ შესძახის:

— ბრავო! ბრავო!

თან მორიდებით მრავალეამიერიც და-ყოლუს.

ახლა კაცმა პორტფელი და გაზეთი „პრავედა“ გადაადო გვერდზე, ილიება და თან ჩურჩხულას შეეძევა.

ბუაჩიძე ხელს წაქრავს ციციშვილს:

— ბაჟო, ჩურჩხელა ჰყვარებია! აბა ამო-ულე ბლომით და თან პორტფელშიც ჩაუწყე! ჩამიჩიცი!

ციციშვილი იღებს ახლად ჩაშაქრულ ჩურჩხელებს, ჩამიჩს, მისთავაზებს სტუმარს და თან პორტფელშიც უღაგებს.

ყველანი შეეძევიან როგრივით „ძვირ-ფასი სტუმრის“ ფარფაშა საღვრძელოს. როცა ჩამოათავეს, მგელაძემ გაავსო ყანწი და კმაყოფილებით შეათავაზა სტუმარს სა-მადლობელი.

სტუმარმა ბედნიერი ღიმილით ჩამოართ-ვა ყანწი მარჯვენა ხელით. მარჯვენათი კი უბოლო ამოიღო მრავალი ფერად-ფე-რადი დოკუმენტები. იქიდან ამოარჩია წითელყდიანი წაგნაკი, გადაშალა და გაუ-წოდა თავის მასპინძლებს.

სადგურის ყოფ. უფროსებმა ზრდილო-ბიანად იტკიცეს და ყველას მაგიერ ზაღ-დასტანიშვილი უბასუბებს:

— რათ გინდათ მანდატი ამხანაგო! ჩვენ არავითარი ეშვიც არ შეგვდის თქვენს ნამ-დვილად „პრავედას“ კორესპონდენტი ბრძან-დებით! რა საკადრისია!

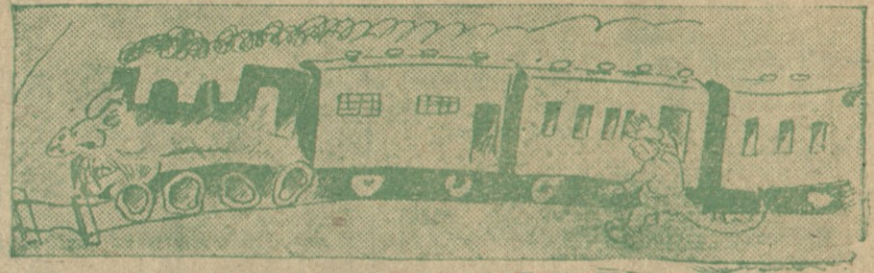
სტუმარმა მაინც დაუინებით სთავაზობდა თავის წიგნაკს ხან ერთ ამხანაგს და ხან მეორეს.

ბოლოს ზრდილობის გულსათვის ბუაჩი-ძემ დაუთმო და გამოართვა წიგნაკი, რო-მელსაც თეალი გადააელო იგი, სხვათა შორის, გადააელო თვალა და უცებ შეპ-ყვირა —

— ოხ, ზაღდასტანიშვილო! შენი დამ-ტოვებელის — ის კი... ბიჭო, ყრუ-მუნჯთა სკოლის მასწავლებელი შენ „პრავედას“ კორესპონდენტად მოგვაჩვენე?!

ყველანი საბტად დარჩნენ.

ნაღირი.

ნიანგი პახეთში

ერთ ღღეს (და ეს იყო შვიდი ნოემბერია) ნიანგმა ბრძანა:

— ღღეს ტფლისში ყველაფერია თავს როგზე და....

ეს ზეიმიც ხომ ჩატარდება.

გაეწიოთ სოფლად შორი გზისთვის დრო არ გვექნება, აი აქ ახლოს,

საგარეჯოს რაიონია, — ვიცოდეთ — რა აქვთ საძრახი, ან მოსაწონია...

და ჩვენც გავსწიოთ საღვურისკენ (ცხადია, ფეხით, ნიანგს ფეხდაფეხ

მივყვებოდით მე „თავის ტეხით“ რადგან ქუჩება

კოლონებით იყო გავრული...

სადგურში ვხვდებით თანამგზავრებს და გვეხარია

„მატარებელი

ღღეს იქნება ალბად „ჩქარია“.

იხუმრა ერთმა და სხვებმა კი გადახარხარეს.

— მოიცათ — ვთქვი მე

ე, მგზავრობა შეგასმევთ მწარეს.

ჩამოკრეს ზაოი ერთი, ორი, უკანასკნელი.

ჩვენ კი ვეძებდით, ვერ გვეპოვა მატარებელი.

და ბოლოს ვნახეთ, მიღმა იდგა მთლად „გათხუბნულ“

— რა დამართია ამ ვაგონებს?

ოხ, მომდის გული! — ვიკითხე მე და

ნიანგს კულში ჩავკიდე ხელი.

ეს ვთქვი და წამსვე

„აჩიქჩქა“ მატარებელი.

აბა, ეს რაა!

კუ და ათა სატარებელი თქვა ნიანგმა და თვალი მიქნა....

გაღმრავტით ნელა...

ჩვენი „ექსპრესი“

უკან დაგვრჩა მიძიე „ქეშელით“.

საგარეჯოში ჩაუსწართ... ბოლოს გვეშველა

ხუთი საათის ლოდინით და დაგვიანებით

ჩვენ შევეგებეთ მატარებულს დროშით, სიმღერით.

და საღვურიდან საგარეჯოს გავსწიოთ ცენტრში.

იქნება ხუთი კლომეტრი თუ მეტი არა).

და გაბედავდა იამჯღარეყო აქაურ ეტლში?

ეს ექნებოდა აბა ჩვენგანს ამდენი ფარა?..

ან რაიონში ვიანგის თვალს არ ასცდებოდ

უპროველესად კბილი გაკრა მან სასადილო

რაც იმავედროს აქაურ „კოპს“ შეეხებოდა

როცა ცხრა მანეთს აფასებენ

ერთ ბოთლ წყალ-ღვინოს...

ფინჯანზე — კერძი წყენიანი რალაც დასხმული

მოგვიტანეს და დაგვაპურეს ვით ბელურები.

ყველას აგვესო (თვით ნიანგსაც) სიბრახით გულა

შიშვილს ვინ ჩივა, აქ დავტოვეთ ჩვენი ფულები.

რაც შემდეგ ვნახეთ შემდეგისთვის იყოს სათქმელად.

ნიანგს პირადი მდივანი:

მეხი

ჯარში

(სცენა)

რეისსტაგის „არჩევნები“

ნახ. მარიაშის

— ოჰ, კაბიტანს სალამი!
 — (მედ ღურად) სალამი!
 — რის თავმჯდომარე ხარ?
 — (გემბაკურად) არაფერის იყე... ხარე-
 ვაზიო კომისიის.
 — ოჰ, უკაცრავად! (ქუდს იხდას და ჯი-
 ზიდან ამოღებულ ცხვირსახოცს აწვდის)
 პა, ნისკარტა მოიწმინდე.
 — (გამოედევნება) შენი საცხარი ოჩე-
 რედშია ვიგდია.
 — (დარბის) მამატიე ბიჭო, მამატიე და
 მცემ...
 — ვის ცემ შე ლაწირაკო?
 — არა ბიჭო, პატვის გცემ...
 — რა პატივი უნდა მცე?...
 — რა და პასპორტს ავიღებ.
 — ვა შენ რა გითხრა! პასპორტს ახლა-
 მა ვიღებ (მიდის).
 — (წინ უხვდება) ვერ ააღებ გეუბნები!
 ერთი კვირა უნდა ოჩერედს.
 — რა უყოთ მერე, ოჩერედში დგამით
 მთვინებ? აკნისგზის ჯ. მტერებს გადაურჩი,
 პასპორტისა ვერ გადაურჩები?
 — როგორ გადაურჩი რკინისგზს ჯ. მ-
 ვირებს?
 — როგორ და უბოლოოდ ვიმეზავრე!
 — ჰოო, ეგ სხვა საქმეა. მერე?
 — თულო ცოდვილო, ბილეთის აღება
 შე მინდოდა, მაგრამ ოჩერედში გამწყლი-
 ტეს.
 — კაი უწნაოთ.
 — უტყობდათ მამის სული. მომპაყენ
 აქეთ-იქით და გამწყლიტეს. „გამწყლიტ“
 დაეიძახე და გამეარდა სული!
 — (დასტურის) მოგკლეს ბიჭო?
 — მომკლეს კი!
 — (სტირის) მამატიეე მამო, დასაოოა-
 ნებაზე ვერ დაგსწარი!
 — არა ბიჭო გადაიჩრა!
 — მერე?
 — მერე და ეს ჩემ, მფურაშა თაროზე
 შენოვდევი, მე საჯდომს ქვეშ შევებერი!
 — განაცვა სულმა. მერე?
 — გავიხადე და გარედან ესროლეს მფ-
 რაშას ქანგი და ჩააოქვეს შიგ?
 — იმე, მერე?
 — მერე ვადაათრიეს.
 — მერე?
 — წააღეს.
 — რა ქენა მერე?
 — რას ვიზამდა, გამიხარდა...
 — საწყალი ვაგ-უბნული!
 — რა გავიუებულვარ, მე რომ იმ მფ-
 რაშის ადგილზე ვყოფილიყავი. ხომ მეც
 ჩამარტობდენ?
 — არაფერი... ოღონდ დამძინებოდა და
 ფესხაცმელი გაქროთ...
 — კიდევ მადლობა ღმერთს. მეტი?
 — მეტი არაფერი... მარა შალვარიც გა-
 უხსნაოთ...
 — კიდევ კარგი, რომ შენც არ მოგო-
 პარეს.
 — მეც მომპარადენ, მაგრამ რევიზორ-
 მა შეუშალა.
 — როგორ?
 — როგორ და ჩემ. მოპარეა, რომ დი-
 წყეს, ამ დროს ობერს გაღუძებოდა და
 შემოვიდა.
 — კარგი ერთი, შენ გააღვიძებ ობერს?...
 — მე კი არ გამოვიძებია, მატარებლს
 კატასტროფა მოხდა და გაღვიძებოდა.
 — დამტყრულყო რამე?
 — არაფერი... ორა ვაგონი, ერთი ორთ-
 ქლმავალი და სამი ლინეიკა.
 — ლინეიკა სადღა იყო?
 — არ ვცი, კი დღობტრა და...
 — მერე?
 — მერი და გამაღვიძა ობერმა აპოპით...
 — რა და მეუბნება?
 — ვაუ ბილეთი!

— ვინც ჩვენი მომხრე ხარო, ხელები დასწით, ნუ ას-
 ვებით... ხოლო ვინც ჩვენი წინააღმდეგი ხარო, ხელები ას-
 წით!

სად. ნავთლული

(სურათები)

ტრამეის ლიანდაგები
 აყრილი არის ყელამდე,
 სამი დღე უნდა ტრამეის
 რომ მოაღწიოს ჩვენამდე.
 2
 არ გვახსოვს როდის დაიწყეს
 აქა აბანოს შენება,
 მაგრამ ჯერ კიდევ არა სჩანს
 ნეტავი რა გვეშველება.
 — ბოლეთი მომპარეს...
 — მოგპარესო! გამომათრია ქვეიდან და
 დაწყო ჯარიმება: ახ ტი მერზავცე, და-
 რაგო, ტავარში, უბილეთოთ რომ მოდი-
 ხად, ჯარიმა, ქვეშ რომ შემძვრაღხარ —
 ჯარმა, საცვალ-პერანგით რო ზიხარ —
 ჯარიმა, კატასტროფისთვის — ჯარიმა
 (მღერის უზანდარას ხმაზე (ჯარიმა ჯა-
 არმა).
 — (გამოართვის) სულ ჯარმა, ჯარიმა.
 — ახ ჯარიმა, ჯა-არიმა.
 — აქ ჯარიმა, ჯარიმა.

3
 უორები დადის რომ „ტოში“
 საქონელი არ არიო,
 სტუუიან, უამრავი აქვე.
 ბორჯომის წყალი, ძმარიო!
 4
 ნაკთლულელებსა კლუბიც გვაქვს
 მუშების ანაშენები,
 სეზონი უკვე გაიხსნა
 დაიწყო წარმოდგენები
 რეჟისორია თვით მუშა
 იოსებ გეთიაშვილი,
 ნიქს, ენერგიას არ ზოგავს
 თეატრი შექმნას ნამდვილი
 „ყაჩაღებითა“ გაგვიხსნა
 სეზონი კარგა ხანია,
 მუშებო თეატრს მოსული
 ასიამოვნა ძალიან. კოგრიგალიტე

სოხელი აონადირენი

ნახ. ღონის.

„ნედლეულის უქონლობის გამო ხო ბის აღმასკომის საპნის ქარხნის სპე-
ცი როსტიანევილი დასდევს ბაყაყებს, რომელიც მისი თქმით საპნის დასამ-
ზადებლად გამოდგება:

ბაყაყების დაჭერა,
სბეცს ადვილა ჭგონია,
ბაყაყებმაც იციან
გასაჭყევი ფონია
ერთის ცოცხლად დაჭერას.
სამი კაცი უნდება
ქარხანა კი ზარალობს,
ჩარხი უკან ბრუნდება.

საპნის სბეცის ხელფასი
ორმოც თუმანს აციდება!
ამდენივე თუმანი
გამგეს გაუნაწილეს.
გლენები კი ამბობენ:
ვინ არის ეს ბეცო?

ჯერ ჩვენ არხად გვინახავს
ამნაირი სბეციო.
ვხედავთ უქმად ჩატარდა
საპნის ქარხნის აგება,
გვითხრან — ვინ ზლოს ამდენი
ფუჭი ხარჯი, წაგება?
ქნელ - ოლლი

სამთავისკლ თავჯლომარის ფარსაგი სიზმარი

შემოტუნის თავლაში, რომელმაც დიდი ხანგა გაიგდო ამ ბოლო დროს თავს „მოწყობილობითა“ და „სისუფთავით“ და რომელშიაც დამდგარი ტალახის გუბე შავ ზღვას მოგაგონებთ, თავი მოეყარათ ამავე თავლის მცხოვრებთ-მუსა პარუტყვეს და გაცხარებულ საუბარში იყვნენ გართულნი:

—მეტის მოთმენა ადარ შეძლება ძმებო ამბობდა ნიკორა.—ამ წუმბიში დაღუბვა მოგველის, ჩვენ მუსა პარუტყვეები ვართ, კოლმეტურნობას ჩვენ გუველით და სამაგიეროდ ასეთ „ზნებში“ გვხოცავენ ჩვენი პატრონები!

—თქვენ კადევ უძლებთ, რა გიჭიოთ, შე სიმშობისაგან დასუსტებულმა ლამის სულ დაელო, საკმელსაც არავინ მძღვს საძლომად!

—ეგეც არ აქვს, ამდენი ცემს მოთმენა ალა შეძლება: აბა შეხედეთ ჩემს თავს, კისტას, ზურგს, ფეხებს, შეხედეთ წაბლას,

შეხედეთ თავლას, კროლს, ღვინას, თვითული ჩვენგანს, სახრით არის ტყავამძერალი და ტანიდან ჩირქი გედის. ჭოტას თვალი გამოსთხარეს. ასევე დაემართა ლომას. გვამუსავებს, ნაშრომი გაინაწილეს და ცნობის მაგიერ, რომ თვალსწინეთ გაგვიფრთხილდნენ,—ბინას არ გვაძლევდნენ და დაკვლასაც კი გვიპრებდნენ.

—მართალი ხართ ძმებო,—ჩაერია ჭოტაკოლქტავის თავმჯდომარე თავის ცხენებს სომინსაც კი აწმევს და ჩვენ ბზეც გვენატრება.

—აბა რად ამბობ ტყულს, როდის მაქმევენ სომინდს?! იმ დღეს ისე მოშვიდა, რომ სიმწრით ტირილი დავიწყდა,—იტრუა თავმჯდომარის ცხენმა..

ამ საუბარის დროს თავლაში შემოვიდა კოლმეტურნობის თავრე გულა ილურაძე. მას ხელში შევერცხლელი ყანწი ეჭირა და ზათოს დასძახოდა. მის უკან მოსდევდა მისი მარჯვენა ხელი—მითა ილურაძე ხე-

ლში. (ან: არიშო ჩოთეი ეპყრა და ანგარიშობდა, თუ სად რამდენი წანწი ღვინო დალეს.

—აი ნოვიდენ ჩვენი დამლუბველები!—ერთხმად შესძახეს პარუტყვეებმა და ახალნოსულებსაცენ გამოქანდნენ.

—ეაივე ოჯახო, ვაივე ცოლშვილო... თქვენ შე უნდა გამიბედოთ რამე? „ასე იგი“ შე თავმჯდომარე აღარ ვყოფილვარ, არა?—ყვიროდა თავრე და ყანწით იბრძოდა.

—რა დაგემართა კაცო, რასა ღმეი?—აბახა ცოლმა თავმჯდომარეს, მუჯლუგუნე წაჭკრა და გამოაღვიძა.

—ფარცაკი სიზმარი ენახე ჩემო კეპე. ცუდით მაქვს დაცდლა, მგონია ნიანგში გამწერავენ.—უბასუხა თავრემ, არაყი მოითხოვა და ჩემი და სხვა ნიანგორების „სადღერგძელო“ სამჯერ ზედიზედ გადაჭკრა..

ნიანგის სააბიდი

ჟ. გალი.
(აფხაზეთი)
ქალ. გალის (აფხაზეთი) საავადმყოფოს ექიმებმა წინამდებარე და თორიამ ერთმანეთი მიზევეს „დიანგოზის“ დასმის შემთხვევაში ნიანგის.

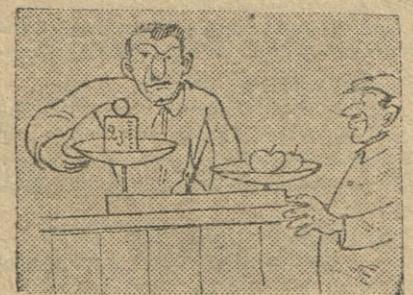
„დიანგოზმა“ ექიმები თუ იმდენად გადარია, რომ ერთმანეთს ფერდში მისცნეს მათ მუშტები მაგარია,

ამნაირი ექიმები მართლაც არის შესარცხვენი, ექიმი სხვას ვით განკურნავს თვით თუ არის „მოსარჩენი“.

ს. კვილიშვილი
(წყალტუბოს რაიონი)

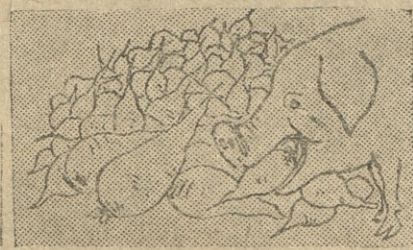
„სოფ. კვილიშვილის (წყალტუბოს რაიონი) ვიღაც, გამგებ ბესო კარსანიძე მუშტებს წონაში პარავს.

მომხმარებლებს წონაში, თო ატყვილებს ნოქარი, მიბზრანეთ შინისკენ პანდური ამოჰკარით!

კასპი.
„სადღურ კასპის ბაქანზე დაგროვილია დიდძალი ქარხალი, რომლის დანიშნულებსამებრ გადაგზავნისათვის თავს არაფერი უჭებებს. ქარხალს ანადგურებს პირუტყვი.“

ჩვენში „უთო-თავები“ საერთოდ მეტად ბევრია, კასპშიც რომ იყვეს ამგვარი არ არის საკვირველია

ნიანგი ბრძანებს: დასაჯეთ ვინც ვააფუტა ქარხალი, შიორს ყველა მათე-ობერი მატყუარა და ანგალი!

სონი.
„ხილბოსტნეულს, დამზადების პუნქტის გამგებ სონში ითვლება კ. რუხაძე, რომელიც ლოთობს და ახდენს აყალმყალს.“

როხაძე თურმე ყოფილა ლოთი, და ყვარებია ჩხუბი და შფოთი,

და შფოთის შემდეგ, ვასროლა თოდის. ყოჩად რუხაძე ყოფილხარ ბიჭი, და იშვიათი ვქონია ნიჭი, ხილს დაამზადებ ცხადია ბევრსა, საქმესაც მისცემ ით საჩრებელსა.

სტალინისი
„სტალინისი რაიონის სოფლებში თარგ-შობს ექიმბაში, ელი შებრეველი, რომელიც ხალხს წამლებს დამზადებაში ნატურით ახდევინებს საფასურს, როგორც არის — ქათამი, გოჭა, ბატი და სხვ.“

სტალინისის რაიონის მოველინა მხსნელი, ექიმბაში ცნობილია ქალი მეტრეველის.

აგურს წყალში გალესავს „წამლებს“ დაამზადებსა, საფასურად ღებულთონს მასში გოჭს ია ბატებსა!

ს. დიკარი
(ქიათურის რაიონი)

„ქორეთის (ქიათურის რაიონი) კაიოპ, ნოქარი კოლია ქამუშაძე საქონილს დარულად აძლევს თავის მძა-ბიჭებს.“

„ოგი ნოქარი შით იჩენს ნიჭსა, (საქონილს აძლევს ჩუმად მძა-ბიჭსა!) თვითონ იპარავს ხდება მსუქანი,

„ეპო“ ჰგონია მისი ღუქანი! ასეა ყველგან (არ ვცდები მგონი), სადაც არა ყავს „ეპოს“ პატრონი!

„მე-4 მედტენიკუმმა სწავლა
ოსე დაიწყო, რომ მოწაფეთათვის
საკურო სკამები და სხვა ინვენტარი
არ გააჩნდა, და არც შემდეგ შეუქმ-
ნია“.

მასწ.: — ვინც ამ ამოცანას გამოიყვანს, ნებას მივსცემ ამ გაკვეთილზე ჩემს მაგიდაზე ჩამოჯდეს.

ნ ა ნ გ ო ს ა ნ

სიკვანძო

ნ ა ნ გ ო ს ა ნ

1934 წელს

სიკვანძო

ნ ა ნ გ ო ს ა ნ

1934 წელს

ნახეს უცხო მოყმე ვინმე ჯდა მტრალი წყლისა პირსა,
ცრემლსა ვარდი დაერთვილა, გულსა მდღღორად ანატირსა.
იციოთ იგი რად ტიროდა. რად სდიოდა ცრემლი გმირსა.
ყური მივდეთ, მოვახსენებთ ჩვენ იმ გმირის გასაჭირსა.

უქნელა და მოუქნელი მუდამ იყო იგი კაცი.
კამეჩივით ზანტი, ნელი და კუსავით არ მამაცი.
ვერ ანძრედა ადგილიდან მას ბერკეტი, აზარმაც
ას-თ კაცსა ეწოდების უფარგაიი და ზარმაცი.

ეურნალ „ნიანგს“ იგი თურმე არ იკითხდა, არ იწერდა
სიხარულის მისი ძალა არა სწამდა, არა სჯერდა.
იგი სევდამ დაიმონა, სტიროდა და არა მღერდა
გული მისი დასეტყვილი ნორმა ლურად არა ძგერდა.

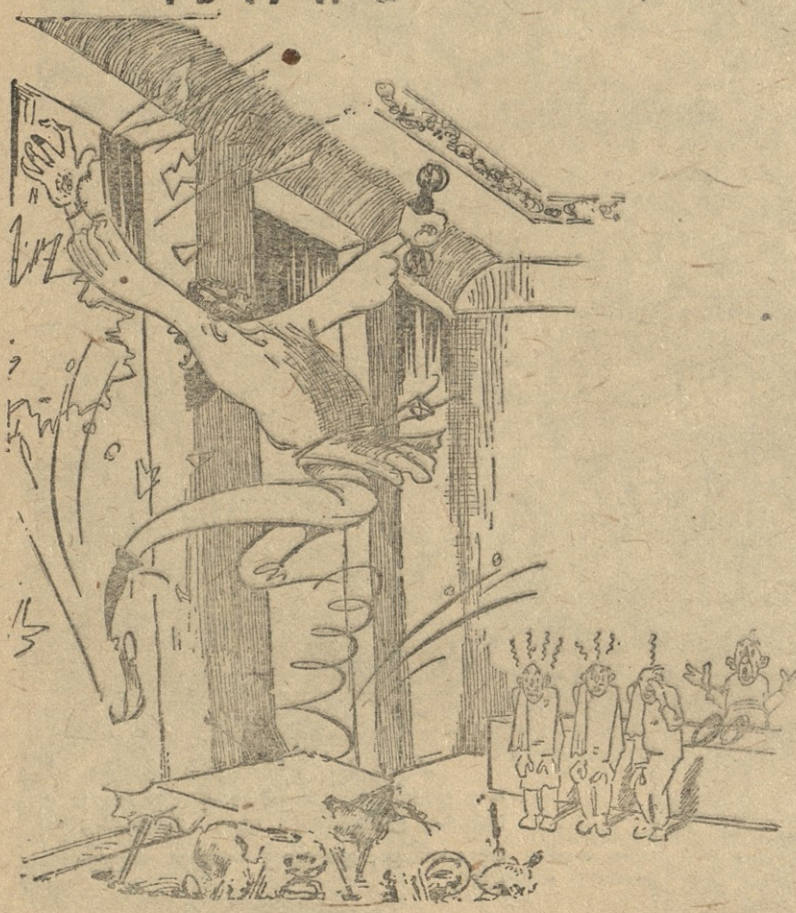
შემოსდენ მისი მოყვრები და რჩევა მისცეს ასეთი:
გამოიწერე ყოველთვის „ნიანგი“ და სხვა გაზეთი,
ნიანგი არის მავნეთა გამკიცხავი და გამზეთი
მიიღე ჩვენი რჩევანი ეს რჩევა არის ას ერთი

ასეც მოიქცა ის კაცი, მათი რჩევანი იჯერა.
„სოიუზპეჩატში“ მივიდა „ნიანგი“ გამოიწერა.
მის ცხოვრებაში დაიწყო ახალი ხანა და ერა
ტირილის ნაცვლად ახლა მან დაიწყო ტკბილი სიმღერა.

მ რ ი ა ნ ტ უ ი

ელვა

დაკარგვა

დირექტორის თანაშემწე იჯდა, ქერში ბუზებს თვლიდა. მებუფეტე ყიფიანი გამაღებით ბურსა თლიდა. სწორედ ამ დროს „ორიანტში“ უცხო კაცი შემოვიდა. მიქელაძე არის გვარად, ტამნალაღი და შავ-წვერა, დატრიალდა თანაშემწე. აიფხორა, როგორც ძერა, გამოქანდა და ამ კაცსა გამაღებით დაეძგერა.

— ვონ, ატსულა! — შეუყვირა, დაიკარგე აქიდანო. „ბანას“ თუ არ ნატრულობ, გაქჩევა, თუ არ გინდაო. მაგრამ გიჟი არ დაიბნა. ვერ შეიპყრო „ზავის“ შიშმა ელსმენს მილაკი მოგლიჯა, ფანჯრის მინას მაგრად სთხლიშა. სხვა მინებიც ჩამატვრია. ხალხი — შიშმა გადარია. ამის შემდეგ თქვენ თვით მიხვდით ვინ სტყუის, ვინ — მართალია. **მესტვირე.**

უსტარი გორიღას

ნინავო, მინდა ვიამბო ამბავი ჯერ არ სმენილი: ჩვენი ხკოლების საქმენი ძალზეა ჩამორჩენილი. ხელმძღვანელობა სუსტი და ეს გაგვიხდა ჭირადა „ფეხეუში“ აქვს ადგილ

განათლებაში მსახურობს: შალიკო, გრიშა, ბესაო, თაიგულია ნამდვილი, ვერ ნახავთ უკეთესსაო. განყოფილებას ბოქლომი ადევს სალამოს, დილითა, გამოღვიძებას ვერ შესძლებს სინაგს სალათას ძილითა.

14 ბრიგადულ მეთოდს ხშირად.

ვინკა

სოფ. ვაჭევი, (ზესტაფონის რაიონი) უგზო-უკვლოდ დაიკარგა მივლინებაში მყოფი ვაჭევის საბჭოთა მიუტრნობის კოოპ. გამგეობას თავმჯდომარე ტარასი ახაშიძე, ჩიოთვალის ფაუქტებულად.

ჩიკა

დაჯილდოება

სოფ. ეწერი (სამტრედიის რაიონი) მოხდა ლოთების შეგვიბრება, სადაც პირველობა ხვდა ადგ. აფთიაქის გამგეს კ. ნემსაძეს. გადაწყვეტილია მისი დაჯილდოება.

მეთვალყურე

ჩვენი ვანდერ-ლუბი

აბასთუმანი. ამ დღეებში დაიწყება საჯარო პროცესი აბასთუმნელ ვან-დერ-ლუბესი, ანუ ჩვენებურად დიტო თოფურაძის, რომელმაც ცეცხლი წაუკადა აბასთუმნის სატყეო სამმართველოს შენობას მის მიერ შედგენილ ყალბი საბუთების დაწვას მიზნით.

ივანია

განცხადება

დღი-ჯიხაში ნინოშვილის სახელობის კოლექტივის გამგეობის წევრმა გ. ფარცხალაემ განცხადებ შეიტანა კოლექტივის გამგეობაში ნება დართონ მას დაარსოს ლოთობის კურსები. ფარცხალაევს განცხადება ამ დღეებში იქნება განხილული.

ისარი

თავდასხმა

ზონი. რაიონულ კოოპ. თავმჯდომარეს კოწია ირემაძეს თავს დაესხა ყაჩაღები და წაართვეს კოოპრატის საწყობიდან „შემასქნებული“ დიდძალი საქონელი. ირემაძე თავს უჭედიფოდ გრძნობს

შუიზარი

ახალი ღონისძიება

საჩხერე. (ქიათურის რაიონი) ათწლედის მასწავლებელმა ქოჩჩიაშვილმა შეიძინა როზგები, რომლითაც აპირებს მოწაფეების მორაჯულებას, რადგან ლანძღვა-გინებით ვერ მიაღწია ამ მიზანს.

ლიბე

წერილი გეგობრებს

(ჭუთაისი)

— კაცო, შენ შალიკო მეფარობ-
ვილი არა ხარ? წვერი რომ მოგიზ-
რდია, ხომ არავეს გლოვობ? ბედ-
ნიერი კაცი ხარ! კომკავშირის ბი-
ლეთი ტყვილა არ გიდევს ჯიბეში!
ჭუთაისის სარეწაო დამზღვევ სა-
ლაროს 2,000 მანეთი „გოუიმასქე-
ნი“, მუშა შ. გოგსაძეს, ს. ჯაფარი-
ძეს და სტარჩენკოს შეუსანსლე ბი-
ულეტენის ფული 285 მანეთი, ხო-
ნელ მუშას — ადამიას აფცქვენი 56
მ. ტყიბულელ მუშა — აბესაძეს
წააგლიჯე 28 მანეთი, ერთ-ერთი
დამხმარე სალაროს ააძვრე 410 მა-
ნეთი, არტელ „ნაპერწყალის“ 600
მანეთი „ჩაგორჩენია“ ჯიბეში, კოგ-
ნარის კოოპერატივის თევზს, ბარე
700 მანეთისას, ყლაპი უქენი და
ვინ მოთვლის კიდევ რამდენ სხვა
რამეს!

მართლა რომ ბედი გაქვს ბიჭო!
არხეინად დადიხარ ჯერჯერობით!
რომ იწერები პროკურორი მომელა-
ნდა და სლოკინი ამიტყდაო — ვერ
გავეგე რას ნიშნავს.

პო, კინაღამ დაბავიწყდა, ბოკით-
ხვა ჭუთაისის რკინის-გზის მოლო-
რე ნაგებია: შენ რომ 29 ივლისს
ჭუბულეთში მიმავალ მუშების
კულტუროლ ექსკურსიას 26 ბიოე-
თში ნაცვლად 239 მან. 20 კაბ. 260
მან. გადაახდევინებოდა, 12 სექტემ-
ბერს ჭუთაისის თავდაცვა - ავიაცი-
ის თავმჯდომარეს ამხ. ვლასა ხინ-
თიბიძეს ბილეთის საფასურში 9 მა-
ნეთი რომ წააღლიტებოდა, ყოველ-
დღე ახალ - ახალი მსხვერპლი რომ
გივარდებოდა ხელში და დიდ კაცებ-
თა სასადილოში ღრეობებოდა, სად-
გურის ადმინისტრაცია მაგრათ გა-
ფარებს ხელს და არ შეშინდები ბიჭო-
ბედა.

ხმებია ვითომ სიხმრად გინახავს
ნიანგკორისა და მუშგლეხინის აჩრ-
დილი, რაღა გაეწყობა, თუმცა ამ-
დენ ხანს ხომ თოხლე ბიძია!

პირველი აფთიაქის გამგე იოსე-
ლიანმა შემოიტივალათ, თავი დაა-
ნებებ წვერილმან ქურდობას და ჩემ-
სავით მსხვილზე გადადიოთ, ისე მო
იქეციოთ, როგორც მე, რომელმაც
ერთბაშათ ხუთი-ათასი მანეთი ჩავ-
ცეცხლეო. მართალია მე თქვენსა-
ვით მუშგლგარეცხილი არ გახლავარ,
ერთი ლაზათიანად გამოვთვერი და
თვითონ „ბახუსმა“ მიმიყვანა ჩემი
საკუთარი ფეხებით (რატომ იქვე
არ დამტყდა) გამსახლოში, მაგრამ კი
ნალამ იქაც „ოჩერედში“ ჩამაყენეს.
ხანდახან პაპიროსი მაინც შემომი-
ტანეთ, თორემ ჩამივარდებით ხელ-
ში და ვაი თქვენს საქმეს.

სლისტი.

მოდო, ნახე! დიღინი იერიში

სადგურ წნორის-წყლის უფ-
როსი ზალოდასტანიშვილი მოხს-
ნეს თანამდებობიდან და პასუ-
ხისცებაში მისცეს სადგურის მუ-
შაობის ჩაშლისა და მიჭრთამეო-
ბისათვის.
იორიკი.

„მე წნორის-წყალს რა მიშავდა,
მთვარე იღვა მზესავითა“
ჭრთამები რა პურ-მარილი
წინ მეყარა ბზესავითა.
სხვას რა შერჩა, მე რომ შემორჩეს?
მუშაობა ჩამეშალა,
და გზის გუშავს მე თვითონ გზა
გამსაილისკენ გამეშალა.

სარეკორდო

მატარებელი № 957 ვაგონს
№ 94623 ავტოლაში ჩაყვა დაშლილი
დრეკი, დოანტული ფურცლები
და დამწვარი ბუქსი, მხეთავებმა —
კახაკოვმა და ჩიტიშვილმა კი
გამსვენჯელ ოინცაძეს ასეთი ცნო-
ბა მისცეს: „სრულიად წესიერი
ბუქსებით ჩაეყვანეთ ავტოლაში“.

დამწვარი ბუქსებს დაარქვეს
ბუქსები წესიერი,
აი მათი მუშაობა
როგორია, მშენიერი

პირუტყვების ბინების მშენე-
ბლობა საქართველოში არა და-
მაკმაყოფილებლად მიმდინა-
რეობს. ზოგან პირუტყვების
ბინებისათვის გამოყოფილი თა-
ნები არადანიშნულეებისამებრ
იხარჯება.

მიწსახკოში:
მეგობრებო, დაწყნარდით,
რაღ მრქენთ, ან რად იკბინებთ?
ცხოველვაი:
ხომ უყურებ დაზამთრდა,
რატომ არ გვაქვს ბინები?!

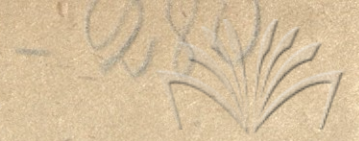
ესეც ტემპები

„კომბინშენი“ სამი წელიწად
ია, ვერაზე ერთ აბანოს აშენებს და
მის დამთავრებას მაინც არაფე-
რი ეშველა და არ ვიცით როდის ღამ
თავრდება.

(სიკო).

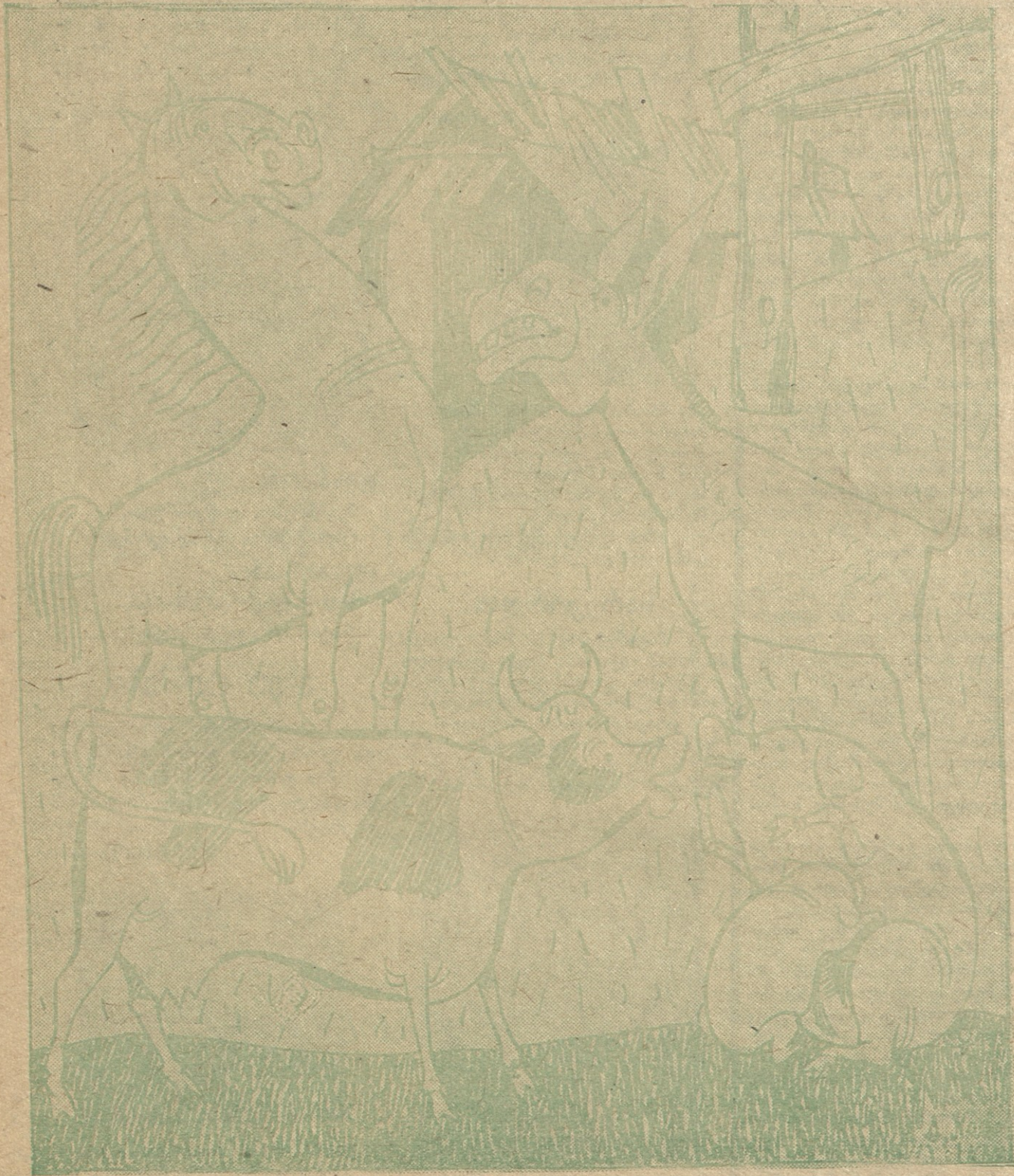
კომბინშენის მშენებლობა
მშენებლობას „ამშენებს“,
სამი რაღაც წელიწადი
აბანოს აშენებს.

ქართული
კომუნისტური

ს ო რ ი უ მ ფ ა ს ე ბ ა

ნახ. ნადარეიშვილის. „ზამთარი უკვე დადგა, და ზოგი საბჭოთა და კოლმეურნობაში ჯერ კიდევ არ არიან მომარაგებული საქონლისთვის საჭირო საკვები და არა აქვთ არც შესაფერი ბინები“.

- ტყვილად ამოგზადენ: ჩვენს თავგზადობარს თივით სავსე აქვს თავლად!
- ცუდად გაგიგონია, თავლა კი არა—თავი აქვს თივით სავსე!